Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 33. Warszawa, dnia 20 listopada 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 85—87.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 82 — 84.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

232.

OKÓLNIK Nr. 85

z dnia 10 listopada 1936 r.

o normach wynagrodzeń za prace architektoniczne.

(Nr BB-1-47)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Przy kontroli budowy jednego z największych obecnie wznoszonych gmachów państwowych została zakwestionowana przez Najwyższą Izbę Kontroli, figurująca w tablicach wynagrodzeń za prace architektoniczne, wprowadzonych okólnikiem Ministra Robót Publicznych z dn. 7.XII.1927 r. Nr. IX-3538 i zleconych do dalszego odpowiedniego stosowania okólnikiem Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 116 z dn. 29.IX. 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 20, poz. 270)—stawka wynagrodzenia za projekt II kategorii budynków przy kubaturze 200.000 m^3, określona cyfrą „42800".

Uznając, że wysokość powyższej stawki nie da się uzasadnić i że polega ona jedynie na pomyłce, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o niezwłoczne zarządzenie skorygowania jej na cyfrę „24800", wynikającą z rachunku, zastosowanego przy opracowaniu omawianych tablic.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

233.

OKÓLNIK Nr. 86

z dnia 16 listopada 1936 r.

w sprawie interpretacji niektórych przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia.

(Nr. GB. 16-59).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu spraw mniejszości w Katowicach oraz Starostów.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54 poz. 393), zmieniającego rozporządzenie z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z pismem okólnym Ministerstwa Skarbu z dnia 8 października 1936 r. Nr. D. III. 15231/3/36 wyjaśnia co następuje:

I. *Do § 2 zacytowanego rozp. z 28.III. 1934 r.* (w brzmieniu rozp. z 2.VII.1936 r.).

I. Przez pojęcie „podróż służbowa (komisja)" rozumieć należy wykonywanie przez funkcjonariusza państwowego w miejscowości nie będącej jego zwykłym miejscem służbowym czynności służbowych, wynikających bądź z normalnego pełnienia obowiązków służbowych, bądź ze specjalnego polecenia władzy przełożonej.

Czasowy przydział funkcjonariusza państwowego—przy pozostawieniu mu dotychczasowego stanowiska służbowego — do innego urzędu, leżącego poza miejscowością zwykłego miejsca służbowego, celem pełnienia służby, należącej do zakresu działania tegoż urzędu tworzy pojęcie delegacji (odkomenderowania) w rozumieniu § 2 pkt. II wymienionego rozporządzenia.

Zasadnicza różnica między podróżą służbową (komisją) a delegacją (odkomenderowaniem) polega zatem na odmiennym sposobie wykonywania czynności służbowych. Przy pełnieniu czynności, związanych z delegacją, funkcjonariusz państwowy jest podporządkowany temu urzędowi, do którego został czasowo przydzielony, natomiast w czynnościach komisyjnych takie podporządkowanie nie może mieć miejsca, ponieważ funkcjonariusz państwowy wykonuje czynności wynikające z pełnienia jego normalnych obowiązków służbowych względnie ze specjalnych zleceń władzy przełożonej.

Zatem § 5 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów winien mieć zgodnie z jego brzmieniem wyłączne zastosowanie do wypadków delegacji (odkomenderowania), nie dotyczy zatem wcale wypadków podróży służbowej (komisji), chociażby ona w wyjątkowych wypadkach trwała bez przerwy w jednej lub kilku miejscowościach łącznie nawet ponad dwa tygodnie.

Jeżeli czynność komisyjna jest tego rodzaju (jak pomiar i urządzenie lasów, pomiar gruntów, budowa mostów, gmachów, budowa i urządzenie stacyj telegraficznych, telefonicznych i tp.), że pobyt funkcjonariusza w jednej miejscowości przez dłuższy okres czasu jest z góry przewidziany, może wysokość diet określona we wspomnianym paragrafie 5 służyć za podstawę

do obliczenia wysokości miesięcznego ryczałtu, przewidzianego w § 26 powołanego rozporządzenia.

Wobec powyższego winny władze używać słowa „deleguję" tylko w wypadkach delegacji (odkomenderowania) przy równoczesnym wymienieniu miejsca służbowego, do którego następuje czasowy przydział (delegacja) funkcjonariusza oraz określeniu czasu trwania delegacji, przy zarządzaniu zaś podróży służbowej (komisji) winny władze dokładnie określać czynność komisyjną poleconą do wykonania.

II. Diety i koszty przejazdu dla żony i dzieci oraz koszty przejazdu dla służącej(ego), o których mowa w punkcie III § 2, przysługują przeniesionemu, jeśli wymienione osoby przybyły rzeczywiście do nowego miejsca służbowego. W wątpliwych wypadkach może władza wypłatę omawianych należności uzależnić od dostarczania przez przeniesionego odpowiedniego dowodu np. karty zameldowania tych osób w nowej miejscowości.

Do § 5 i 9.

I. Przyznanie funkcjonariuszowi znajdującemu się w delegacji urlopu wypoczynkowego lub zarządzenie podróży służbowej z miejscowości delegacji (także do zwykłego miejsca służbowego) nie stanowi odwołania zarządzonej delegacji. Zatem po odbyciu wspomnianego urlopu względnie podróży służbowej należy liczyć diety nie jak przy rozpoczynaniu delegacji, lecz w dalszym ciągu w wysokości, przysługującej w ostatnim dniu przed urlopem względnie podróżą służbową.

II. Mieszkaniem w rozumieniu ustępu 3 § 5 jest lokal posiadający najniezbędniejsze urządzenie.

Obojętnym jest natomiast rozmiar lokalu oraz okoliczność, że jest urządzony systemem koszarowym.

Do § 16.

Intencją przepisu ustępu (7) § 16 jest umożliwienie funkcjonariuszowi państwowemu — ze względów na dobro służby — używania za wynagrodzeniem w podróżach służbowych własnego samochodu jako szybkiego środka lokomocji, ułatwiającego sprawne spełnianie obowiązków służbowych. Takie same cechy jak samochód posiada również motocykl, w drodze zatem interpretacji można powołany w poprzednim ustępie przepis stosować także do motocyklu.

Do § 18.

Przepis ten dotyczy wypadków, gdy funkcjonariusz oprócz normalnej drogi, odbywanej z mieszkania do urzędu (zwykłego miejsca służbowego) odbywa jeszcze drugą drogę z mieszkania lub urzędu (zwykłego miejsca służbowego) dla wykonania miejscowej czynności komisyjnej.

Zatem funkcjonariuszowi, który np. kontrolując przez kilka dni miejscowy urząd podległy nie uczęszcza przez te dni do zwykłego miejsca służbowego, nie należy przyznawać unormowanych niniejszym przepisem kosztów przejazdu do miejsca komisyjnego.

Do § 19 ust. 1.

Określony tym przepisem ryczałt na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej należy się bez względu na to, czy daną przestrzeń odbywa funkcjonariusz pieszo, tramwajem lub dorożką, jak również niezależnie od tego, czy w danej miejscowości taryfa dorożkarska jest wyższa lub niższa od omawianego ryczałtu.

Ryczałt ten można zarachowywać nie tylko w tym wypadku, gdy odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej nie przekracza 2 km., lecz także, gdy wspomniana odległość wynosi więcej niż 2 km., o ile jednak przestrzeń ponad 2 km. traktuje funkcjonariusz według postanowień § 16, należy w myśl tego paragrafu zwracać koszty najtańszego środka lokomocji, zatem także cenę biletu tramwajowego w miejsce taksy dorożkarskiej, gdy użycie tramwaju w danym wypadku jest możliwe.

Zaznacza się, że okoliczność, iż tramwaj nie przechodzi tuż koło urzędu względnie mieszkania nie uzasadnia jeszcze potrzeby użycia dorożki.

Czasu dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej w tej samej miejscowości nie należy wliczać do czasu rozpoczęcia względnie ukończenia podróży bez względu na to czy dojazd w tej samej miejscowości wynosi więcej lub mniej niż 2 km.

Do § 23.

Ryczałt określony tym przepisem należy obliczać według uposażenia należnego funkcjonariuszowi w miejscowości, z której zostaje przeniesiony.

Ryczałt ten należy wypłacić przeniesionemu z chwilą jego zgłoszenia się na nowym miejscu służbowym i to niezależnie od okoliczności czy przeniesiony przewiózł, względnie czy w ogóle zamierza przewieźć urządzenie domowe do miejscowości przeniesienia, lub też czy w ogóle posiada urządzenie domowe.

Jest to należność, z której przeniesiony nie ma obowiązku wyrachowywania się wobec władzy asygnującej. W związku z tym zaznacza się, że przeniesiony nie ma prawa do zwrotu ewentualnych kosztów przewozu bagażu. Wyjaśnienie to dotyczy oczywiście takich przeniesień, które w konsekwencji pociągają za sobą potrzebę przesiedlenia się do nowej miejscowości, t. j. nowego miejsca lub też, o ile to nie nastąpi, narażają przeniesionego na wydatki prowadzenia podwójnego gospodarstwa domowego względnie codziennego dojeżdżania do nowego miejsca służbowego.

W wypadkach zatem przeniesienia funkcjonariusza lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał

i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego, przeniesienia z jednej miejscowości do drugiej, wśród takich warunków lokalnych, że obie miejscowości, chociaż stanowią oddzielne jednostki administracyjne (gminy) tworzą jednak jedno wspólne osiedle ludzkie i t. p. następnie w wypadkach przeniesień, które z natury rzeczy nie mogą wywoływać potrzeby przesiedlenia się, nie należy przyznawać wspomnianego wyżej ryczałtu, którego celem jest — według wyraźnego postanowienia przepisu — pokrycie wydatków, połączonych z przesiedleniem.

W myśl ustępu (4) § 23 zwraca się funkcjonariuszowi państwowemu koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi, względnie statkami towarowymi, udowodnione oryginalnymi listami przewozowymi. W wypadku zagubienia oryginalnych listów przewozowych może władza przyznać zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego jedynie w razie przedłożenia przez funkcjonariusza państwowego wtórnika listu przewozowego względnie ceduły do zagubionego listu przewozowego.

Jeżeli w rachunku kosztów przewozu urządzenia domowego końmi lub samochodem, nie określono rodzaju i wagi przesyłki, to należy na podstawie przedstawionego przez funkcjonariusza rachunku kosztów przeniesienia uznać z reguły, że przesyłką było urządzenie domowe, kwestionować zaś tę okoliczność tylko w razie nasuwających się uzasadnionych podejrzeń. Co się zaś tyczy wagi należy kierować się ładownością wozu lub samochodu przyrównując ją do najbliższej stawki, ustalonej w odnośnej taryfie towarowej P. K. P. dla przewoźnego (nie drobnicowych przesyłek) za 5.000, 10.000 lub 15.000 kg. O ile ładowność wozu lub samochodu nie jest oznaczona w rachunku, należy ją sprawdzić przez zwrócenie się do przedsiębiorcy przewozowego o podanie odnośnych danych.

Do § 24.

Ustanowione tym przepisem terminy do przedstawienia rachunków podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień nie są terminami prekluzyjnymi, lecz porządkowymi, przekroczenie zatem tych terminów nie powoduje utraty prawa do danej należności, lecz może służyć za podstawę pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej za niewykonanie przepisu, o ile oczywiście powody przekroczenia terminu nie będą dostatecznie usprawiedliwione.

Do § 26.

Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacyj, przeniesień odbywa się zasadniczo w myśl § 20 na podstawie przedstawienia przez funkcjonariusza rachunku, uzasadniającego każdą jego pozycję. Wyjątek od tej zasady stanowi przepis zawarty w § 26 pozwalający na ustalanie miesięcznego ryczałtu zamiast diet i kosztów przejazdu.

Dotyczy on jednak tylko dwóch rodzajów podróży służbowych, mianowicie podróży służbowych, które:

1) trwają przez dłuższy okres czasu, jak np. wyjazdy funkcjonariuszów państwowych poza zwykłym miejscem służbowym na roboty budowlane, polowe, lasowe i t. p. trwające nieraz od wczesnej wiosny do późnej jesieni, lub które

2) stale się powtarzają, jak np. podróże służbowe organów kontrolnych, mających według zgóry ułożonego planu rocznego lub miesięcznego objeżdżać objekty kontrolne w wyznaczonych rejonach służbowych. Z tego powodu do stale powtarzających się podróży służbowych nie można zaliczać podróży służbowych np. organów śledczych, chociażby ich wyjazdy były bardzo częste; są one bowiem zależne od przestępstw czy zawinień, których pod względem ilości czy miejscowości nie można przewidzieć.

Władza naczelna uzgadniająca z Ministerstwem Skarbu wysokość ryczałtu winna wykazać, że zachodzi jeden z powyższych rodzajów podróży służbowych oraz tak sprawę przedstawić, by Ministerstwo Skarbu miało możność oceny, czy proponowana wysokość ryczałtu, jest utrzymana w ramach diet i kosztów podróży, które by się ewentualnie należały na podstawie rachunku. Wysokość ryczałtu należy zatem ustalać bądź na podstawie faktycznych rachunków poprzednich miesięcy, bądź na podstawie planu podróży służbowych.

Do § 30.

Diety zwiększone o 20%, o których mowa w niniejszym przepisie należy liczyć jedynie za czas pobytu na obszarze W. M. Gdańska.

Do § 31.

Przez słowa: „krańcowy punkt podróży“ należy rozumieć państwo zagraniczne stanowiące cel podróży służbowej, delegacji lub przeniesienie. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Ameryki należą się diety amerykańskie przez cały czas podróży mimo przejazdu także przez inne państwa zagraniczne.

W taki sam sposób należy te słowa rozumieć, gdy celem podróży jest kilka państw. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Francji, następnie do Ameryki i Anglii należy przyznawać najpierw diety francuskie, następnie amerykańskie i angielskie.

Taka wykładnia tych słów zgodna jest również z postanowieniem ustępu trzeciego § 31, w myśl którego przy podróży powrotnej z zagranicy do kraju należą się diety, przewidziane dla tego państwa, z którego odbywa się podróż. Diety zatem za podróż powrotną w pierwszym przykładzie przysługują według stawek amerykańskich, w drugim przykładzie według stawek angielskich.

W związku z powyższym zaznacza się, że przez słowa „zatrzymanie się w drodze" nie należy rozumieć w żadnym wypadku przerw w podróży, spowodowanych zarządzeniem władzy, celem odbycia w danym państwie zleconej czynności służbowej, lecz jedynie przerwy wywołane przeszkodami do dalszej podróży, jak

np. chorobą, czekaniem w porcie na połączenie okrętowe, oczekiwaniem dalszej dyspozycji władzy i t. p.

II. Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla: pismo okólne z 23.IV.1926 r. Nr. AB 2538 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1145, póz. 5) oraz okólniki Nr. 220 z 13.XII.1927 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1147, poz. 8), Nr. 39 z 17.III.1928 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1148, poz. 10), Nr. 168 z 15.IX 1928 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1150, poz. 15), Nr. 165 z 7.VIII. 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1153 poz. 18), Nr. 38 z 15.III.1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1155, poz. 19), Nr. 70 z 19.V.1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1156, poz. 22), Nr. 86 z 18.V.1931 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, poz. 137), Nr. 134 z 29.X.1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 17, poz. 220).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

234.

OKÓLNIK Nr. 87

z dnia 19 listopada 1936 r.

o podpisywaniu pism w korespondencji z Komendantem Głównym P. P. i Komendą Główną P. P. (uzupełnienie § 161 Regulaminu Min. Spraw Wewn.)

(Nr. GL 64-8-44)

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów i Urzędników referujących w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

§ 161 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uzupełnia się w sposób następujący:

1) Po ust. (2) wstawia się nowy ustęp (3) o brzmieniu:

„(3) Pisma, adresowane do „Komendanta Głównego P. P." lub do „Komendy Głównej P. P.", o ile nie noszą podpisu Ministra Spraw Wewnętrznych, podpisuje Podsekretarz Stanu lub Dyrektor (Gabinetu, Departamentu, Biura). Pisma adresowane do poszczególnych Wydziałów Komendy Głównej podpisuje Naczelnik Wydziału, względnie inni upoważnieni do podpisywania urzędnicy Min. Spraw Wewn.".

2) Dotychczasowe ustępy (3) i (4) § 161 Regulaminu otrzymują odpowiednio numerację (4) i (5).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

235.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 listopada 1936 r.

o Szkole Medycyny i Farmacji w Amiens — odroczenie służby wojskowej.

(Nr. Wojsk. B. 8/17/2).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na zapytanie jednego z urzędów wojewódzkich Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że studenci Szkoły Medycyny i Farmacji w Amiens (Francja) powinni być traktowani przy przyznawaniu odroczenia służby wojskowej narówni ze studentami Uniwersytetu w Lille, gdyż szkoła ta stanowi filię tego Uniwersytetu.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymują ponadto do wiadomości:

Ministerstwo Spraw Wojskowych
Departament Uzupełnień i
Ministerstwo Spraw Zagranicznych
Departament Konsularny.

236.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 listopada 1936 r.

o 4% Pożyczce Konsolidacyjnej (przyjmowanie na wadia i kaucje)

(Nr. GB. 31-92-2).

Urzędom Wojewódzkim, Komisariatowi Rządu na m. st. Warszawę i Urzędowi Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo przesyła do wiadomości i użytku służbowego w ślad za pismem okólnym z dn. 29.VIII.1936 r. Nr. GB 31/92 w sprawie podanej w nagłówku (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 25, poz. 177).

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują:

Komenda Główna Policji Państwowej
Korpus Ochrony Pogranicza
Główny Urząd Statystyczny.

MINISTERSTWO SKARBU
Warszawa
dnia 5 listopada 1936 r.
L. D. II. 27628/1/36.

Do
Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Okólnikiem z dnia 25 sierpnia r. b. Nr. D. II. 20306/1/36 w sprawie przyjmowania przez władze i urzędy państwowe na wadia i kaucje obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej wartość depozytowa (wadialna i kaucyjna) obligacyj tej pożyczki została ustalona na złotych 42 za 100 złotych wartości imiennej.

Okólnik powyższy Ministerstwo Skarbu niniejszym zmienia w części, dotyczącej wartości depozytowej i ustala rzeczoną wartość depozytową (wadialną i kaucyjną) obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej na złotych 55 (pięćdziesiąt pięć) za 100 złotych wartości imiennej.

(—) Minkowski
ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU

237.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 listopada 1936 r.

o „Dniu Polaka Zagranicą".

(Nr. AP. 2-381).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów Powiatowych i Grodzkich, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Na prośbę Zarządu Głównego Towarzystwa Pomocy Polonii Zagranicznej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zmienia ustalony w piśmie okólnym z dnia 13 października 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 29, poz. 208) termin „Dnia Polaka Zagranicą" i prosi o zarezerwowanie dnia 24 stycznia 1937 r. jako terminu tej uroczystości.

Dalsza treść powołanego pisma okólnego pozostaje bez zmian.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

238

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 listopada 1936 r.

o przyjmowaniu przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa weksli własnych, niezaopatrzonych w indosy.

(Nr. GB. 35-34).

Do
Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu w sprawie przyjmowania przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa weksli własnych, wystawionych przez samych dłużników.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Pol. Państw.
Korpus Ochrony Pogranicza
Główny Urząd Statystyczny
Dyrekcja Państw. Zakładów Wodociągowych na G. Śląsku w Katowicach.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 7 listopada 1936 r.

L. D. I. 76349/1/36

w sprawie przyjmowania przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa, weksli własnych, niezaopatrzonych w indosy, a wystawionych przez samych dłużników.

Do
Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W związku z prowadzonymi przez Prokuratorię Generalną sporami sądowymi Prezes Prokuratorii Generalnej zauważył, iż spotyka się zbyt częste przypadki przyjmowania przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa, weksli własnych niezaopatrzonych w indosy, a wystawianych przez samych dłużników i że taki sposób zabezpieczenia najczęściej nie przedstawia żadnej wartości.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że weksel własny niezaopatrzony w indosy stwarza jedynie zobowiązanie wystawcy, a skoro osoba wystawcy i dłużnika zobowiązania, na zabezpieczenie którego weksel ma służyć, jest identyczną, zabezpieczenie takie nie wnosi żadnego nowego elementu do danego zobowiązania.

Charakter wekslowy długu daje jedynie możność dochodzenia pretensji w szybszym trybie postępowania nakazowego, co w praktyce, w porównaniu ze zwykłym postępowaniem procesowym, przedstawia nieznaczną korzyść.

O ile weksel stanowić ma skuteczny sposób zabezpieczenia pretensji, winien zawierać poza podpisem wystawcy, podpisy osób odpowiedzialnych, dających gwarancję pokrycia długu wekslowego.

(—) F. Świtalski
PODSEKRETARZ STANU

239.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 listopada 1936 r.

o przedstawicielstwach w sprawach granicznych.

(Nr. AP. 120-Sow-77).

Do

Urzędów Wojewódzkich w Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B., Łucku i Tarnopolu oraz Starostów granicznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że dnia 12 listopada r. b. nastąpiła między Ministerstwem Spraw Zagranicznych a Ambasadą Sowiecką w Warszawie wymiana not w sprawie częściowej zmiany Protokołu do Konwencji polsko-sowieckiej z dn. 3.VI.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 698). Zmiany części II Protokołu, które obowiązują od dnia 22 b.m. i dotyczą sowieckich Przedstawicieli do spraw granicznych, są następujące:

a) Zamiast Przedstawiciela do spraw granicznych na rejon Połocki ustanowieni zostali:

1) Naczelnik ochrony pogranicza Bigosowskiego rejonu, ze stałym miejscem pobytu w m. Bigosowo. Rejon działalności Bigosowskiego Przedstawiciela do spraw granicznych rozciąga się od słupa granicznego Nr. 0 do słupa granicznego Nr. 77 (wyłącznie).

2) Naczelnik ochrony pogranicza Wetryńskiego rejonu ze stałym miejscem pobytu w byłym majątku Budkowszczyna. Rejon działalności Wetryńskiego Przedstawiciela do spraw granicznych rozciąga się od słupa granicznego Nr. 77 (włącznie) do słupa granicznego Nr. 210 (włącznie).

3) Naczelnik Ochrony pogranicza Berezyńskiego rejonu, ze stałym miejscem pobytu w m. Berezyno. Rejon działalności Berezyńskiego Przedstawiciela do spraw granicznych rozciąga się od słupa granicznego Nr. 210 (wyłącznie) do słupa granicznego Nr. 367 (włącznie).

b) W terenach działalności Przedstawicieli do spraw granicznych na rejony Pleszczenicki, Zasławski, Dzierżyński i Tymkowicki ustalono następujące zmiany:

4) Rejon działalności Pleszczenickiego Przedst. do spraw gran. rozciąga się od słupa gran. Nr. 367 (wyłącznie) do słupa gran. Nr. 532 (włącznie).

5) Rejon działalności Zasławskiego Przedst. do spraw gran. rozciąga się od słupa gran. Nr. 532 (wyłącznie) do słupa gran. Nr. 670 (włącznie).

6) Rejon działalności Dzierżyńskiego Przedstaw. do spraw gran. rozciąga się od słupa gran. Nr. 670 (wyłącznie) do słupa gran. Nr. 816 (włącznie).

7) Rejon działalności Tymkowickiego Przedstaw. do spraw gran. rozciąga się od słupa gran. Nr. 816 (wyłącznie) do słupa gran. Nr. 1063 (wyłącznie).

c) W dalszej kolejności numeracja II części omawianego Protokołu zmienia się na 8 do 13.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości wykaz imienny sowieckich przedstawicieli do spraw granicznych, przesłany ostatnio przez Ambasadę sowiecką w Warszawie.

Przedstawicielami do spraw granicznych są:

1) na rejon Bigosowski płk. Szachow Kazimierz, syn Wincentego,

2) na rejon Wetryński mjr. Pietrow Jan, s. Michała,

3) na rejon Berezyński komisarz pułkowy Czeczin Aleksander, s. Piotra,

4) na rejon Pleszczenicki płk. Szmidt Zygmunt, s. Jana,

5) na rejon Zasławski płk. Goranin Stefan, s. Mikołaja,

6) na rejon Dzierżyński kpt. Martynienko Jan, s. Isaii,

7) na rejon Tymkowicki płk. Łocmanow Jan, s. Piotra,

8) na rejon Żytkowicki płk. Bartaszunas Józef, s. Marcina,

9) na rejon Olewski mjr. Winnikow Bazyli, s. Jana,

10) na rejon Sławucki płk. Szoroch Szymon, s. Faddieja,

11) na rejon Jampolski mjr. Ałduchow Klemens, s. Erofieja,

12) na rejon wołoczyski mjr. Szostak Efim, s. Grzegorza,

13) na rejon Kamieniec Podolski płk. Woronow Jan, s. Piotra.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 28 października Nr. 82 Rok 1936

Poz. 568. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o pomieszczeniach i urządzeniach zakładów mleczarskich oraz o zawodowym przygotowaniu kierowników tych zakładów.

Na podstawie art. 2 ust. (1) i art. 19 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 272) zarządza się co następuje:

Pomieszczenia i urządzenia zakładów mleczarskich.

Zlewnie mleka.

§ 1 (1) Zlewnią mleka jest zakład, w którym zlewa się mleko pochodzące z własnego gospodarstwa lub z cudzych gospodarstw w celu sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób, o ile mleko nie jest w zakładzie poddawane innym zabiegom, niż oczyszczenie i schłodzenie.

(2) Nie jest zlewnią zakład, w którym zlewa się (oczyszcza, schładza) mleko, pochodzące z własnego gospodarstwa w celu dostarczenia go do zakładu mleczarskiego (zlewni, mleczarni, maślarni, śmietanczarni, serowni).

§ 2. Zlewnia mleka powinna posiadać co najmniej dwa pomieszczenia.

§ 3. Zlewnia mleka powinna posiadać co najmniej:

1) wagę lub miernik do określania ilości odbieranego mleka,

2) urządzenia do określania jakości (czystości, świeżości) odbieranego mleka oraz zawartości w nim tłuszczu; jeżeli badanie tłuszczu w mleku odbywa się nie w zlewni lecz w zakładzie mleczarskim, do którego zlewnia dostarcza mleko, a zlewnia poza tym nie wprowadza mleka w obrót — zamiast urządzeń do określania zawartości tłuszczu w mleku zlewnia powinna posiadać urządzenia do pobierania i przechowywania próbek mleka,

3) urządzenia do oczyszczania mleka (sito mleczarskie z filtrem lub wirówką oczyszczającą), jego oziębiania (oziębiacz) i urządzenia do przechowywania mleka (kadź do przechowywania mleka lub basen do przechowywania baniek z mlekiem), umożliwiające utrzymanie niskiej temperatury.

§ 4. Wielkość i wzajemny stosunek urządzeń w zlewni mleka powinny dawać możność odbioru, oczyszczenia i schłodzenia dostarczonego każdorazowo do zlewni mleka do temperatury poniżej + 10°C w ciągu najwyżej 2 godzin oraz utrzymania mleka w tej temperaturze aż do czasu jego wydania.

Mleczarnie.

§ 5. (1) Mleczarnią jest zakład, w którym prócz zabiegów, określonych w § 1, mleko jest poddawane jeszcze innym zabiegom, jak np. pasteryzowanie, homogenizowanie, butelkowanie w celu sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób.

(2) Mleczarnią jest również zakład, który oprócz czynności, wymienionych w ustępie poprzedzającym, wyrabia z mleka śmietankę lub śmietanę w celu jej sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób.

§ 6. Mleczarnie powinny posiadać co najmniej trzy pomieszczenia.

§ 7. Mleczarnie powinny posiadać co najmniej wszystkie urządzenia zlewni (§ 3), przy czym wielkość oziębiacza powinna być taka, aby cała ilość mleka mogła być bezpośrednio po oczyszczeniu lub po pasteryzacji schłodzona przez jednorazowe przepuszczenie przez oziębiacz do temperatury poniżej + 10°C.

§ 8. Mleczarnie, które sprzedają lub w inny sposób wprowadzają w obrót mleko pasteryzowane lub homogenizowane albo takąż śmietankę, powinny posiadać aparaty do pasteryzacji lub homogenizacji.

Śmietanczarnie.

§ 9. Śmietanczarnią jest zakład, w którym dokonywa się wyłącznie odciąganie z mleka śmietanki i przygotowywanie jej w celu sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób.

§ 10. Śmietanczarnia powinna posiadać co najmniej dwa pomieszczenia.

§ 11. Śmietanczarnia powinna posiadać co najmniej:

1) wagę lub miernik do określania ilości odbieranego mleka,

2) urządzenia do określania jakości (czystości, świeżości) odbieranego mleka oraz zawartości w nim tłuszczu; jeżeli badanie zawartości tłuszczu w mleku odbywa się nie w śmietanczarni lecz w maślarni, do której śmietanczarnia dostarcza śmietankę, śmietanczarnia zamiast urządzeń do określania zawartości tłuszczu w mleku powinna posiadać urządzenia do pobierania i przechowywania próbek mleka,

3) urządzenia do podgrzewania mleka (podgrzewacz lub kocioł) oraz wirówkę,

4) oziębiacz,

5) urządzenia do utrzymywania śmietanki w niskiej temperaturze do czasu wysłania do maślarni.

§ 12. Wielkość i wzajemny stosunek urządzeń śmietanczarni powinny dawać możność odebrania i oczyszczenia mleka, odciągnięcia z niego śmietanki w ciągu najwyżej trzygodzinnej pracy wirówki (wirówek), przyjmując za podstawę jej

(ich) katalogową sprawność, schłodzenia śmietanki bezpośrednio po odciągnięciu do temperatury poniżej + 10°C przez jednorazowe przepuszczenie przez oziębiacz oraz utrzymania jej w tej temperaturze do czasu wysłania do maślarni.

Maślarnie.

§ 13. Maślarnią jest zakład, w którym wyrabia się masło w celu jego sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób.

§ 14. Maślarnia powinna posiadać co najmniej trzy pomieszczenia.

§ 15. (1) Maślarnia powinna posiadać co najmniej:

1) wagę lub miernik do określania ilości odbieranego mleka lub śmietanki,

2) urządzenia do określania jakości (czystości, świeżości) odbieranego mleka oraz zawartości w nim tłuszczu,

3) sito mleczarskie z filtrem do oczyszczania mleka,

4) urządzenia do podgrzewania mleka (podgrzewacz lub kocioł) oraz wirówkę, o ile zakład odbiera pełne mleko,

5) oziębiacz,

6) urządzenia do przeprowadzania fermentacji śmietany (kadzie fermentacyjne lub basen do przechowywania naczyń ze śmietanką),

7) masielnicę i wygniatacz lub masielnicę-wygniatarkę.

(2) Maślarnie, które sprzedają lub w inny sposób wprowadzają w obrót masło wytworzone z pasteryzowanej śmietanki, powinny posiadać aparat do pasteryzacji oraz urządzenia do przygotowywania zakwasu.

§ 16. (1) Wielkość i wzajemny stosunek urządzeń w maślarniach powinny być takie, aby:

1) z ilości mleka, dostarczonej w ciągu dnia, śmietanka mogła być odciągnięta w ciągu najwyżej trzygodzinnej pracy wirówki (wirówek), przyjmując za podstawę jej (ich) katalogową sprawność,

2) pasteryzacja śmietanki, uzyskanej z dostarczonego mleka, mogła być ukończona najpóźniej w ciągu godziny po odciągnięciu śmietanki, pasteryzacja zaś śmietanki dostarczonej do maślarni mogła być ukończona w ciągu 2 godzin po jej dostarczeniu do maślarni,

3) śmietanka mogła być schłodzona do temperatury poniżej + 10°C przez jednorazowe przepuszczenie przez oziębiacz.

(2) Wielkość masielnic powinna być taka, aby przy największym dziennym wyrobie masła zmaślanie śmietany nie odbywało się więcej niż trzy razy dziennie w każdej masielnicy.

(3) Urządzenia do przygotowywania zakwasu z czystych kultur powinno umożliwiać utrzymywanie temperatury w granicach od + 20 do 30°C.

Serownie.

§ 17. Serownią jest zakład, w którym wytwarza się sery w celu sprzedaży lub wprowadzenia w obrót w inny sposób.

§ 18. (1) Serownia, w której wytwarza się sery, przeznaczone do spożycia w stanie świeżym oraz sery twarogowe, powinna posiadać co najmniej trzy pomieszczenia.

(2) Serownia, w której wytwarza się sery dojrzewające, powinna posiadać co najmniej cztery pomieszczenia.

(3) W serowniach, w których do wyrobu serów używa się mleka podstojowego, powinno być ponadto oddzielne pomieszczenie do przechowywania podstojów.

§ 19. (1) Wszystkie serownie powinny posiadać co najmniej:

1) wagę lub miernik do określania ilości odbieranego mleka,

2) sito mleczarskie z filtrem do oczyszczania mleka,

3) urządzenia do określania jakości (czystości, świeżości) odbieranego mleka oraz zawartości w nim tłuszczu,

4) kadź serowarską,

(2) Serownia, w której wytwarza się sery dojrzewające, powinna ponadto posiadać:

1) urządzenia do określania przydatności mleka do wyrobu serów (urządzenia do prób fermentacyjnych i prób na reduktazę),

2) urządzenia do solenia i pielęgnacji serów, dostosowane do metody produkcji poszczególnych typów serów, wytwarzanych w serowni.

Przepisy ogólne.

§ 20. (1) Mleczarnie, maślarnie i serownie, w których oprócz zasadniczej działalności, określonej w niniejszym rozporządzeniu dla tych typów zakładów mleczarskich (§ 5, 13 i 17) prowadzi się jako uboczny inny rodzaj działalności, powinny posiadać oprócz pomieszczeń, określonych w niniejszym rozporządzeniu, dodatkowe pomieszczenia w co najmniej następującej ilości:

mleczarnie — do wyrobu masła jedno pomieszczenie,

mleczarnie i maślarnie — do wyrobu serów, przeznaczonych do spożycia w stanie świeżym, jeżeli rozmiar przerobu przekracza 200 litrów mleka dziennie — jedno pomieszczenie,

mleczarnie i maślarnie — do wyrobu serów dojrzewających trzy pomieszczenia,

serownie — do wyrobu masła z serwatki lub mleka, nie nadającego się do wyrobu serów, w ilości przekraczającej 10 kg masła dziennie — jedno pomieszczenie.

(2) Zakłady mleczarskie, określone w ust. (1), powinny posiadać oprócz urządzeń przewidzianych dla danego typu zakładu również określone w niniejszym rozporządzeniu urządzenia maślarskie lub serowarskie, zależnie od rodzaju działalności ubocznej.

§ 21. Zakłady mleczarskie, w których dzienny odbiór mleka przekracza 3000 litrów, po-

winny posiadać oddzielne pomieszczenie przeznaczone na laboratorium, w którym mogą być również umieszczone urządzenia biurowe.

§ 22. (1) Wszystkie zakłady mleczarskie powinny posiadać urządzenia do chłodzenia, umożliwiające utrzymanie w ciągu całego roku temperatur, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, lub urządzenia do przechowywania w tym celu odpowiedniej ilości lodu.

(2) Urządzenia chłodnicze, które są źródłem niskiej temperatury, jak również urządzenia napędowe (maszyny parowe, motory spalinowe i t. p.) z wyjątkiem motorów elektrycznych nie mogą mieścić się w pomieszczeniach, określonych w rozporządzeniu niniejszym.

(3) Zakłady mleczarskie, mające urządzenia do wytwarzania pary, powinny posiadać urządzenia do wyparzania konwi.

(4) Obowiązek posiadania urządzeń do badania zawartości tłuszczu w mleku (§ 3, 7, 11, 15 i 19) nie dotyczy zakładów mleczarskich, opierających swą działalność wyłącznie na mleku z własnego gospodarstwa.

§ 23. (1) Rozmiary poszczególnych pomieszczeń w zakładach mleczarskich powinny być dostosowane do ilości i rozmiarów znajdujących się w nich urządzeń, zapewniać łatwy dostęp do tych urządzeń podczas pracy i ich oczyszczania oraz łatwe i sprawne wykonywanie wszelkich czynności w zakładzie mleczarskim przy zachowaniu jak największej staranności, dokładności i czystości w pracy. Pomieszczenia zakładów mleczarskich powinny być zaopatrzone w urządzenia wentylacyjne, umożliwiające stałe odświeżanie powietrza.

(2) Pomieszczenia przeznaczone do fermentacji śmietany, warzenia, solenia i pielęgnacji serów oraz przechowywania mleka podstajowego powinny być urządzone w sposób, zapewniający możność utrzymywania odpowiedniej temperatury; pomieszczenia przeznaczone do pielęgnacji serów powinny być ponadto urządzone w sposób umożliwiający utrzymywanie odpowiedniej wilgotności.

§ 24. Wszystkie urządzenia zakładów mleczarskich powinny pozostawać w stanie zapewniającym ich sprawne działanie.

§ 25. Termometry powinny być wmontowane w poszczególne aparaty (podgrzewacze, aparaty do pasteryzacji), w sposób umożliwiający dokładne odczytanie temperatury. Zakład mleczarski powinien posiadać odpowiednią ilość termometrów do wszystkich czynności, przy których konieczne jest śledzenie temperatury, jak również odpowiedni zapas termometrów.

§ 26. (1) Zakłady mleczarskie powinny być zaopatrzone w wodę zdatną do picia dla ludzi w ilości dostatecznej dla normalnej pracy zakładu mleczarskiego oraz utrzymywania pomieszczeń i urządzeń w czystości.

(2) Zakłady mleczarskie, położone w miejscowościach nie posiadających sieci wodociągowej, powinny mieć studnie artezyjskie lub zwykłe, wybudowane z kręgów cementowych, cegły wyprawianej lub kamienia uszczelnionego zaprawą cementową. Studnie powinny być stale przykryte i zaopatrzone w pompę. Obowiązek posiadania pompy w studni nie dotyczy zlewni mleka i śmietanczarni, których dzienny odbiór nie przekracza 500 litrów.

Zawodowe przygotowanie kierowników zakładów mleczarskich.

§ 27. Kierownicy techniczni poszczególnych rodzajów zakładów mleczarskich powinni posiadać co najmniej następujące przygotowanie zawodowe:

mleczarni, której dzienny odbiór mleka nie przekracza 1000 litrów — co najmniej 6-miesięczną praktykę w mleczarstwie;

mleczarni, której dzienny odbiór mleka przekracza 1000 litrów — szkołę mleczarską i co najmniej roczną praktykę w mleczarstwie;

maślarni o napędzie ręcznym — szkołę mleczarską i co najmniej jednoroczną praktykę w maślarni;

maślarni o napędzie mechanicznym — szkołę mleczarską i co najmniej dwuletnią praktykę w maślarni; za maślarnie o napędzie mechanicznym uważa się te, w których wirówki, masielnice i wygniatarki poruszane są za pomocą motorów, maszyn parowych lub siły wodnej;

serowni, której dzienny odbiór mleka nie przekracza 500 litrów — specjalny kurs przeszkoleniowy i co najmniej roczną praktykę w serowni;

serowni, której dzienny odbiór mleka przekracza 500 litrów — szkołę mleczarską i co najmniej dwuletnią praktykę w serowni.

§ 28. Za kursy przeszkoleniowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się kursy organizowane z upoważnienia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych przez izby rolnicze lub spółdzielcze organizacje rolnicze.

§ 29. (1) Za szkoły mleczarskie w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się: Państwową Szkołę Mleczarską w Rzeszowie, Szkołę Mleczarską Wielkopolskiej Izby Rolniczej we Wrześni, Szkołę Mleczarską w Szafarni, b. Kursy Mleczarskie w Liskowie, oraz 6-miesięczny kurs mleczarski w roku 1931/2 i Szkołę Mleczarską Krajowego Związku Mleczarskiego „Masłosojuz“ w Stryju.

(2) Za równoznaczne z ukończeniem szkoły mleczarskiej uważa się ukończenie polskiej szkoły akademickiej lub liceum, na których były wykładane przedmioty z zakresu technologii przemysłu fermentacyjnego lub posiadanie uznanego w Państwie Polskim dyplomu takiejże zagranicznej szkoły akademickiej.

§ 30. Ukończenie w b. cesarstwie austro-węgierskim przed dniem 1 listopada 1918 r., lub w b. cesarstwie niemieckim przed dniem 27 grudnia 1918 r., albo w b. cesarstwie rosyjskim przed dniem 27 listopada 1917 r. szkoły akademickiej,

na której były wykładane przedmioty z zakresu technologii przemysłu fermentacyjnego, albo szkoły mleczarskiej o co najmnicj jednorocznym kursie uważa się za równoznaczne z ukończeniem szkoły mleczarskiej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 31. (1) Osoby, które ukończyły inne szkoły mleczarskie lub kursy mleczarskie niż określone w §§ 28 do 30 i posiadają odpowiednią praktykę, oraz osoby, które pracowały co najmniej 5 lat w zakładzie mleczarskim, mogą być kierownikami technicznymi odpowiednich zakładów mleczarskich, jeżeli złożą egzamin z wiadomości teoretycznych w jednej ze szkół mleczarskich, wymienionych w § 29 ust. (1).

(2) Osoby, które ukończyły 35 rok życia i pracują w zawodzie mleczarskim co najmniej 10 lat, a w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia były kierownikami technicznymi zakładu mleczarskiego, może właściwa izba rolnicza zwolnić od egzaminu, przewidzianego w ustępie poprzedzającym.

§ 32. (1) Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są kierownikami technicznymi zakładów mleczarskich, a których zawodowe przygotowanie nie odpowiada wymaganiom, ustalonym w rozporządzeniu niniejszym, powinny do dnia 1 lipca 1939 r. uzupełnić przygotowanie zawodowe stosownie do tych wymagań.

(2) Te spośród osób wymienionych w ustępie poprzedzającym, które do dnia 1 lipca 1939 r. nie uzupełnią zawodowego przygotowania, nie będą mogły po tym terminie zajmować stanowisk technicznych kierowników zakładów mleczarskich.

§ 33. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Poz. 569. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę.

Poz. 570. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych.

Poz. 571. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie przystąpienia Turcji do układu dotyczącego sygnałów morskich i układu dotyczącego latarniowców, które nie znajdują się na swych normalnych miejscach postoju z dnia 23 października 1930 r.

z 31 października Nr 83 Rok 1936

Poz. 572. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień drugiego porozumienia do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., podpisanego w Warszawie dnia 19 października 1936 r.

Poz. 573. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1936 r. o zasięganiu opinii w sprawach odpowiedzialności osób, uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i do sporządzania projektów tych robót.

Na podstawie art. 402 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Do udzielania opinii w sprawach odpowiedzialności osób uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i do sporządzania projektów tych robót, w myśl art. 402 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), gdy osoby te należą do izb inżynierskich, są powołane właściwe izby inżynierskie.

(2) Gdy chodzi o osoby, nie należące do izb inżynierskich, do udzielania wspomnianych opinii są powołane:

a) Stowarzyszenie Architektów Rzeczypospolitej Polskiej — co do osób, posiadających wyższe wykształcenie techniczne, zakończone przepisanymi egzaminami, określone w art. 361 tegoż rozporządzenia;

b) Naczelna Organizacja Inżynierów Rzeczypospolitej Polskiej — co do osób, posiadających wyższe wykształcenie techniczne, zakończone przepisanymi egzaminami, nie odpowiadające wykształceniu określonemu w art. 361 tegoż rozporządzenia;

c) Naczelna Organizacja Stowarzyszeń Techników, Rzeczypospolitej Polskiej — co do osób, nie posiadających wyższego wykształcenia technicznego, zakończonego przepisanymi egzaminami.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem obszarów województw poznańskiego i pomorskiego, na których wchodzi w życie z dniem 5 marca 1938 roku.

Poz. 574. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 października 1936 r. o rozciągnięciu przepisów policyjnobudowlanych

dla miast na osiedle wiejskie Mościce w powiecie tarnowskim, województwie krakowskim.

Poz. 575. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności.

Poz. 576. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Poz. 577. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 października 1936 r. o wyłączeniu niektórych zakładów mleczarskich spod działania ustawy o mleczarstwie.

Na podstawie art. 1 ust. (3) i art. 19 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 272) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Wyłącza się spod działania ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zakłady mleczarskie (zlewnie mleka, mleczarnie, śmietanczarnie, maślarnie, serownie), otrzymujące mleko wyłącznie z własnego gospodarstwa w celu puszczenia w obrót w ilości nie przekraczającej:

300 litrów dziennie — dla zakładów położonych na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, łódzkiego, pomorskiego, poznańskiego, stanisławowskiego, śląskiego, tarnopolskiego, warszawskiego i wołyńskiego,

200 litrów dziennie — dla zakładów położonych na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wileńskiego,

100 litrów dziennie — dla zakładów położonych na obszarze m. st. Warszawy.

(2) Do ilości mleka określonej w ust. (1) nie wlicza się mleka wydawanego pracownikom jako wynagrodzenie w naturze.

(3) „Gospodarstwo" w rozumieniu ust. (1) rozporządzenia niniejszego oznacza gospodarstwo rolne.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Poz. 578. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie przystąpienia Panamy do międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 31 maja 1929 r.

Poz. 579. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie przystąpienia Panamy do międzynarodowej konwencji z dnia 5 lipca 1930 r. o liniach ładunkowych.

Poz. 580. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Danię i Luksemburg dokumentów ratyfikacyjnych oraz przystąpienia szeregu kolonii, protektoratów i terytoriów pod mandatem brytyjskim do konwencji o ograniczeniu fabrykacji i o uregulowaniu podziału środków odurzających z dnia 13 lipca 1931 r.

z 5 listopada Nr 84 Rok 1936

Poz. 581. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. Prawo karne skarbowe.

Poz. 582. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym.

Poz. 583. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 614) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„1) Państwowy podatek od uboju wynosi:

a) od 1 sztuki bydła rogatego 3 zł,
b) od 1 cielęcia 50 gr,
c) od 1 sztuki nierogacizny 1 zł 50 gr.

2) Wyjątek stanowią województwa: nowogródzkie, poleskie, wileńskie i wołyńskie oraz powiaty: białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski województwa białostockiego, na których obszarze państwowy podatek od uboju wynosi:

a) od 1 sztuki bydła rogatego 1 zł 50 gr,
b) od 1 cielęcia 25 gr,
c) od 1 sztuki nierogacizny 75 gr.";

2) w art. 11 skreśla się ustępy 2), 3), 4) i 5) i w ich miejsce zamieszcza się nowy ustęp 2) o brzmieniu następującym: „2) Do wymiaru grzywien i do postępowania karnego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej, a w szczególności przepisy części IV tejże ordynacji. Ilekroć w tych przepisach jest mowa o władzy skarbowej I instancji, rozumie się przez to urząd skarbowy, a ilekroć jest mowa o władzy skarbowej II instancji — izbę skarbową bądź Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3 (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia.

(2) Do spraw karnych, wszczętych przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, a nie

zakończonych prawomocnym orzeczeniem karnym, stosuje się nadal dotychczasowy przepis art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 614).

Poz. 584. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o ulgach w spłacie niektórych zobowiązań gmin wiejskich.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Dekret niniejszy ustala ulgi w spłacie zobowiązań gmin wiejskich wobec Skarbu Państwa, instytucyj ubezpieczeń społecznych, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

(2) Zastosowanie przepisów dekretu niniejszego nie wyłącza przyznawania gminom wiejskim dalszych ulg w spłacie ich zobowiązań na podstawie przepisów części I rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846).

Art. 2. (1) Umarza się należności Skarbu Państwa od gmin wiejskich:

a) z tytułu odstąpienia bądź wydzierżawienia pod budowę szkół powszechnych nieruchomości państwowych, z wyjątkiem nieruchomości będących w administracji przedsiębiorstw: „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",

b) z tytułu pobranych od płatników w czasie do dnia 31 marca 1933 r., a nie wpłaconych do Skarbu Państwa podatków i opłat państwowych, o ile należności z tego tytułu nie zostały objęte rozrachunkiem pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowymi, przeprowadzonym na dzień 31 marca 1933 r.

(2) Spłatę należności Skarbu Państwa od gmin wiejskich z tytułu pobranych od płatników w okresie od dnia 1 kwietnia 1933 r. do dnia 31 marca 1935 r., a nie wpłaconych do Skarbu Państwa podatków i opłat państwowych rozkłada się na raty na okres do 5 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r., bez oprocentowania. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 3. Umarza się należności Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego od gmin wiejskich oraz należności gmin wiejskich od tego Funduszu z tytułu sald rozrachunku, przeprowadzonego pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowymi na dzień 31 marca 1933 r., przekazanych Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu na podstawie art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarski i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846).

Art. 4. (1) Umarza się należności instytucyj ubezpieczeń społecznych od gmin wiejskich:

a) z tytułu wszelkich należności na rzecz b. kas chorych;

b) z tytułu odsetek, przypadających od zaległych na dzień 31 marca 1936 r. składek i opłat ubezpieczeniowych.

(2) Spłatę należności instytucyj ubezpieczeń społecznych od gmin wiejskich z tytułu zaległych na dzień 31 marca 1936 r. składek i opłat ubezpieczeniowych rozkłada się na raty na okres do 20 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r. przy oprocentowaniu 4% rocznie. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 5. (1) Umarza się należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych od gmin wiejskich z tytułu pożyczek, udzielonych gminom do dnia 31 marca 1936 r. na pokrywanie ogniotrwałym materiałem oraz na ogniotrwałą odbudowę po pożarze budowli, stanowiących własność gminy.

(2) Spłatę należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu od gmin wiejskich z tytułu pobranych przez te gminy od ubezpieczonych do dnia 31 marca 1936 r., a nie wpłaconych tym zakładom składek za przymusowe ubezpieczenie budowli od ognia oraz ubezpieczenie od ognia ruchomości rolnych, rozkłada się na raty na okres do 20 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r. przy oprocentowaniu 2% rocznie. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy, z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 585. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o formie umów dotyczących praw wydobywania minerałów żywicznych.

Poz. 586. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o regulowaniu połowów ryb morskich.

Poz. 587. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o sfinansowaniu robót, związanych z obwałowaniem Wisły na odcinku Oświęcim — Sandomierz.

Poz. 588. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych.

Poz. 589. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie oznaczania papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych.

Poz. 590. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze.

Poz. 591. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 października 1936 r. o opłatach sądowych, notarialnych i pisarzy hipotecznych za czynności związane z konwersją i uporządkowaniem długów rolniczych.

Poz. 592. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 października 1936 r. w sprawie przeniesienia części ksiąg hipotecznych z wydziału hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie do wydziału hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Płocku.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 29 października Nr 252 Rok 1936

Poz. 450. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. o ustaleniu siedzib Stacyj Badania Masła.

Poz. 451. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.

Poz. 452. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie ustalenia wysokości opłat za badanie masła wywożonego zagranicę.

z 30 października Nr 253 Rok 1936

Poz. 453. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 października 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 13 lipca 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Wągrowca i powiatu wągrowieckiego.

z 31 października Nr 254 Rok 1936

Poz. 454. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1936 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 2 listopada Nr 255 Rok 1936

Poz. 455. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 456. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 3 listopada Nr 256 Rok 1936

Poz. 457. Ogłoszenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 października 1936 r. w sprawie dodatkowych list ławników i zastępców ławników Sądu Pracy w Białej i Sądu Okręgowego w Wadowicach.

z 4 listopada Nr 257 Rok 1936

z 5 listopada Nr 258 Rok 1936

Poz. 458. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ulg w spłacie pożyczek, udzielonych przez b. Krajową Komisję dla włości rentowych.

z 6 listopada Nr 259 Rok 1936

Poz. 459. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4 listopada 1936 r. L. D. IV. 27151/2/36 o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej z okresu od 11 października 1933 r. do 1 stycznia 1936 r.

z 7 listopada Nr 260 Rok 1936

z 9 listopada Nr 261 Rok 1936

Poz. 460. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 listopada 1936 r. o nadaniu odznaczenia „Wawrzyn Akademicki".

Poz. 461. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 listopada 1936 r. o nadaniu odznaczenia „Wawrzyn Akademicki".

III. Inne wydawnictwa.

Wykładnia Ministerstwa Skarbu ustawy o opłatach stemplowych w związku z paszportami dla emigrantów (Pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 4.XI.1936 r. Nr D. V. 50837/5/36).

Do

Departamentu I

Departament V uprasza o zarządzenie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym w dziale „Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych" tekstu następującego:

(art. 148) Podanie o wydanie paszportu emigrantowi oraz jego żonie i dzieciom podlega opłacie stemplowej (przewidzianej w art. 140 i 145 u. o. s., t. j. w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika (tylko raz jeden (a zatem nie w sumie, będącej iloczynem z pomnożenia wymienionych stawek przez ilość osób, z których składa się rodzina emigrująca). Jak bowiem wynika z istoty rzeczy i też zostało wyrażone w art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 404), rodzina emigrująca, złożona z męża, żony i dzieci, stanowi zespół (ze stanowiska społecznego i gospodarczego); a zatem wniosek o umożliwienie jej emigracji przez wydanie paszportu opiera się na jednym tytule, nie zaś na tytułach, które byłyby samoistne co do każdej z osób, należących do danej rodziny (L. D. V. 50837/5/36).

(—) Dr J. Lubowicki
DYREKTOR DEPARTAMENTU

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.